

Preek in de feestelijke dienst op 10 april 2005 in de Ontmoetingskerk, 10 april 2005, 16.00 uur
Thema: 'Wij zullen opstaan!' Bijbelgedeelte: 'Johannes 20: 1-18.'

Wat is Maria van Magdala toch verdrietig! Een paar dagen geleden heeft ze Jezus zien hangen, aan het kruis. Wat had Hij een pijn! Wat was dat ontzettend moeilijk voor de Here Jezus! Toen is Hij gestorven, en een paar lieve mensen hebben het lichaam van Jezus in een graf gelegd. Dat graf, dat was een soort gat in een rotswand, een soort uitgehakte grot. En voor de ingang werd een steen gerold.

Maar nu is het graf open! En het lichaam van Jezus, dat is weg! Maria vindt het zó erg! Nu is het lichaam van de Here Jezus nog weggehaald ook! Ze begrijpt er niets van! Wie heeft dat gedaan? En waarom dan toch? En waar is het lichaam van Jezus nú? Maria huilt, en huilt, en huilt...

Ik denk dat jij ook weleens verdrietig bent geweest. Misschien ook wel omdat er iemand was overleden. Iemand van wie je heel veel hield.

Als er iemand is overleden van wie je veel hebt gehouden, dan moet je nog vaak aan die ander denken. Toch? Soms hoor je muziek, en dan denk je: 'Dat was zijn lievelingsmuziek, of haar lievelingsmuziek.' En dan moet je misschien wel huilen, net als Maria. Maar misschien moet je ook weleens glimlachen. Dan denk je aan alle mooie herinneringen die er zijn, van toen die ander nog leefde. Misschien heb je wel een foto in je kamer van die ander, die is overleden.

Maria is erg verdrietig. Ze hield zoveel van Jezus, want Jezus had haar helemaal beter gemaakt. Maar nu is Jezus gestorven. En Zijn lichaam is ook nog weg! Dat is helemaal verschrikkelijk! Maria begrijpt er helemaal niets van! Ze huilt en huilt, de tranen stromen over haar wangen. Ze kijkt eens in dat open graf naar binnen. Daar zitten twee mannen. Ze vragen aan Maria: 'Waarom huil je?'

En Maria? Schrikt ze, omdat er twee mannen in het graf van Jezus zijn? Nee hoor! Ze is zó verdrietig, dat ze alleen maar zegt: 'Ze hebben mijn Heer weggehaald en ik weet niet waar ze Hem naartoe gebracht hebben.' Ze is zó verdrietig, ze beseft helemaal niet dat die twee mannen, dat dat éngelen zijn! Engelen van God!

En opeens is er nog een man. Hij staat achter haar. Hij vraagt: 'Waarom huil je? Wie zoek je?' Maria weet niet wie die man is. Ze denkt: 'Het zal wel de tuinman zijn.' En ze zegt: 'Ach mijnheer, als u Hem weg hebt gehaald, vertel me dan waar u Hem hebt neergelegd, dan kan ik Hem meenemen!'

En dan, opeens, hoort Maria een heel bekende stem. En die heel bekende stem, die zegt alleen maar: 'Maria!' Alleen maar die éne naam: 'Maria!' Maria kijkt met een schok naar de man die naast haar staat, daar in de tuin. En opeens weet ze het: 'Dit is Jezus! Ja, echt! Jezus, die gestorven was. Hij is het echt!' Opeens begrijpt ze het! Dát was het dus! Dáárom is dat graf leeg! Jezus is opgestaan! Zijn lichaam is weer levend geworden! Hij is er weer! Hoe is het mogelijk! O, wat is Maria blij! Wat een wonder! Wat een vreugde! Wat een geluk! Jezus leeft! Hij is opgestaan!

Nu denk je misschien wel: 'Dat is wel heel mooi, maar ik blijf verdrietig. Want die ander, van wie ik zoveel hield, die is toch echt gestorven. Die is niet meer levend geworden op de derde dag. Wat zou dát fantastisch zijn geweest, als dat gebeurd was...'

En weet je wat nu het goede nieuws is? Het goede nieuws van de Bijbel? Dat er een dag komt, dat ook al die mensen die wij gekend hebben, en die zijn gestorven, dat ook al die mensen zullen opstaan. Als Jezus terugkomt op deze aarde, dan zal dat gebeuren. En iedereen die op de Here Jezus heeft vertrouwd, die mag dan altijd bij Hem wonen. Altijd! Er staat in de Bijbel: God maakt een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, en daar is alles helemaal goed! Daar is geen verdriet meer, je hoeft er nooit meer te huilen, er is geen ruzie meer, en geen pijn, en geen zorgen.

Als Jezus terugkomt, dan wordt de wereld helemaal nieuw! Ik zou wel de nachtjes willen aftellen totdat Hij komt. Kan dat eigenlijk, de nachtjes aftellen tot Jezus komt? Nee hè? Niemand weet het, wanneer Hij terugkomt. De enige, die het wél weet, is de hemelse Vader.

Wat zal dát een bijzondere dag zijn! Alle mensen die zijn overleden, komen weer tot leven. Nu zijn ze al bij God, maar dán wekt God ook hun lichaam weer op uit de dood. Nét zoals bij de Here Jezus. Want God levert nooit half werk. Hij zegt niet: 'Nou, je mag wel doorleven na je dood, maar alleen met geest'. Nee, als God iets doet, dan doet Hij het hélemaal! Net zoals bij Jezus. Het graf was leeg, Hij was weer opgestaan met lichaam en al.

Maar wel met een bijzonder lichaam. Een lichaam dat nooit meer sterft. Een lichaam dat helemaal gaaf is, helemaal mooi, een lichaam dat nooit meer pijn heeft. En de Bijbel zegt: 'Jezus is

de eerste geweest, die is opgestaan. En op die mooie dag, dan zullen wij óók opstaan.'

Nou zijn er heel veel mensen, die zeggen: 'Hoe kan dat nou? Dat is toch onmogelijk! Heel veel lichamen van mensen die zijn overleden, daar is echt niets van over, helemaal niets!' Ja, misschien vind jij dat ook wel moeilijk, om dat te geloven. Maar wat denk je? Als God ons de eerste keer heeft gemaakt, zou het dan niet nóg een keer kunnen? Ik begrijp het ook niet, maar het staat er wel, in 1 Korinthe 15: 52. Daar staat: 'Wanneer de bazuin weerklinkt, zullen de doden worden opgewekt met een onvergankelijk lichaam en zullen ook wij veranderen.' 'Ook wij', dus de mensen die nog leven als Jezus terugkomt, ook wij krijgen dan een ander lichaam, dat helemaal goed is. Dat is wat God heeft beloofd.

En als jij nu weleens twijfelt, of het echt waar is, als jij denkt: 'Zou het wel kloppen, dat ik ook op een dag zal veranderen, en dat de doden zullen opstaan?' als jij dat denkt, dan moet je voortaan maar denken aan Sabbetje. Sabbetje? Wie is dat?

Nou, Sabbetje is een arme rups. Ze woont op de onderste tak van een boom. Als het mooi weer is, gaat ze weleens wandelen. En dan kijkt ze goed uit haar ogen.

Als Sabbetje loopt te wandelen, dan wordt ze vaak heel verdrietig. Want ze ziet zóveel mooie dieren! En zij is maar een lelijke rups. Ze ziet een sprinkhaan, die kan zóver springen. Maar zij kan alleen maar kruipen, heel langzaam. Sabbetje ziet hele mooie vogels, maar zij kan niet vliegen. Ze ziet een lieveheersbeestje, met een prachtige kleur rood. Maar Sabbetje is gewoon groen. Je ziet haar bijna niet, als ze op een blaadje zit.

Nee, Sabbetje is verdrietig. En vaak wordt ze uitgelachen door de andere dieren. 'Hé, snelle', roepen ze dan, 'niet zo hard rennen!'

Maar Sabbetje heeft ook twee vriendjes. De ene, dat is Tjeerd, de tor. En de andere, dat is Miep, het muisje. En Tjeerd de tor en Miep het muisje, die zeggen weleens tegen Sabbetje: 'Joh, kop op! Niet zo verdrietig. Jij bent toch ook mooi?' Maar Sabbetje vind van niet.

En dan, op een dag in de lente, ziet Sabbetje een dier, wat ze nog nooit heeft gezien. Zó mooi! Zó prachtig! Met gekleurde vleugels, het huppelt en dartelt van de ene bloem naar de andere.

Schitterend!

En Sabbetje roept: 'Hé, wat zie jij er mooi uit! Wie ben jij?'

'Ik ben Violet de vlinder! En op een dag zul je even mooi worden als ik!'

En weg is ze weer. Sabbetje blijft alleen achter. Ze denkt: 'Ik? Net zo mooi als die vlinder? Zo

heerlijk vliegen? Met zulke mooie kleuren? Nee... dát kan niet! Dat kan nooit!'

Op een dag merkt sabbetje dat ze steeds slaperiger wordt. Ze kan haast niet meer lopen. Dan gaat ze maar liggen, en ze maakt een draadje om zich heen. Het wordt een soort huisje. En als Tjeerd de tor en Miep de muis langskomen, is Sabbetje nergens meer te zien. Het enige wat er nog is, dat is een bruin huisje. Een cocon.

Tjeerd de tor en Miep het muisje kijken elkaar aan: 'Sabbetje is dood', zegt Miep. 'Kijk maar, er beweegt niets meer.' Ze kloppen eens op de cocon. Maar er gebeurt niets. Miep en Tjeerd zijn heel verdrietig. Ze lopen huilend naar huis. Arme Sabbetje...

En dan is het twee weken later. Tjeerd en Miep zitten samen in het zonnetje. Ze denken aan Sabbetje, hun vriendinnetje van vroeger. Ze zeggen: 'Laten we nog eens naar dat huisje gaan kijken.' Dat doen ze. Af en toe moeten ze nog een traantje wegpinken. Maar wat denk je? Als ze bij de cocon aankomen, is die cocon open! Ze kijken eens naar binnen: hij is leeg! Miep en Tjeerd kijken elkaar aan: 'Wat is er gebeurd?' Ze begrijpen er niets van!

En dan opeens, boven hun hoofd, komt er een prachtig dier aanvliegen. Zó mooi, met gekleurde vleugels. Schitterend!

Weet je wat het dier roept? 'Hallo! Dag Miep! Dag Tjeerd! Ik ben Sabbetje! Mijn lichaam was eerst lelijk, maar het is veranderd! Het is nu zó mooi geworden! Kijk maar! Violet de vlinder heeft het me toen al verteld, maar ik kon het niet geloven. Ze zei: Op een dag word je net zo mooi als ik! En nu is het zo.'

En dan worden ze alledrie blij: Miep en Tjeerd en Sabbetje.

Ja, dat was het verhaal van Sabbetje. En als jij nou verdrietig bent, omdat er iemand is overleden, iemand waar je zoveel van hebt gehouden, denk dan maar terug aan Sabbetje. Die andere dieren, die dachten dat Sabbetje dood was. Maar ze was niet dood! Op een mooie dag kwam ze uit haar cocon en vloog heerlijk in het zonlicht.

Maria, ze kwam huilend bij het graf. Ze wist dat Jezus was gestorven. Maar het graf, dat was open! En Jezus, die was opgestaan! En Hij laat het ons weten: 'Jullie mogen ook opstaan, op een dag, als Ik terugkom op aarde. Geloof in Mij! Vertrouw op Mij! Dan geef Ik ook jou dat nieuwe leven!'

Je voelt je misschien weleens net zoals die rups. Maar je mag weten: 'Eens mag ik opstaan als een vlinder.' We zullen opstaan, en met Hem meegaan, als Jezus terugkomt! Amen.